

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 511/2026
29.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела превара из члана 208 став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Владана Пантовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К.бр.54/25 од 24.09.2025. године и Вишег суда у Врању Кж1.бр.168/25 од 27.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 29.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Владана Пантовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К.бр.54/25 од 24.09.2025. године и Вишег суда у Врању Кж1.бр.168/25 од 27.01.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К.бр.54/25 од 24.09.2025. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ и изречена јој је условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљена у времену проверавања од једне године не изврши ново кривично дело и осуђена је на новчану казну у одређеном износу од 30.000,00 динара. Окривљена је обавезана да оштећеном ББ, на име имовинско правног захтева плати износ од 175.500,00 динара, док је оштећени ВВ упућен на парницу ради остваривања имовинско правног захтев. Истом пресудом окривљена је обавезана на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1.бр.168/25 од 27.01.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене а пресуда Основног суда у Бујановцу К.бр.54/25 од 24.09.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Владан Пантовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев,

преиначи побијане пресуде и окривљену ослободи од оптужбе или укине другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, при чему не опредељује конкретно ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП, већ у образложењу захтева наводи да по његовом мишљењу окривљена у конкретном случају оштећеном није ни на који начин лажно приказивала или прикривала било какве чињенице, а што произилази из исказа самог оштећеног који је иницирао контакт са окривљеном ради уписивања и завршавања факултета за своју ћерку и ВВ, на начин како је и он раније завршио исти факултет, ван прописане процедуре и ван рокова предвиђених за упис, уплатом школарине на приватни рачун уместо на рачун универзитета, али се из неког разлога тај његов план овога пута није остварио. Напред наведено потврђује се и тиме што се оштећени није придружио кривичном гоњењу, већ је само истакао имовинскоправни захтев, из чега, по мишљењу браниоца, се може закључити да се исти не осећа превареним, већ да само жели да му се врати новац који је уплатио, што указује на то да се у конкретном случају може радити евентуално о грађанскоправном односу који се решава у парничном поступку.

Изнетим наводима браниоца окривљене нижестепене пресуде се суштински побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Владана Пантовића оценио недозвољеним.

Стога је Врховни суд са изнетих разлога, а на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овога решења.

**Записничар-саветник,
Весна Зарић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић